

het verhaal

zomerreeks Hoe gaat het met u?

‘Ik ben er trots op dat ik niemand vermoord heb’

Het leven van **Lieve Van Weddingen** leek het perfecte plaatje. Tot ze ontdekte dat haar liefhebbende man seksverslaafd was, en haar met vele vrouwen bedroog. ‘Ik heb dit nodig gehad om meer te geloven in mezelf. Ik ben niet meer bang.’

Rust: dat is wat Lieve Van Weddingen voelt, nu ze de turbulentste periode uit haar leven gebruikt heeft als inspiratie voor haar eerste roman. Drie en een half jaar nadat ze had ontdekt

dat haar man er vijf minnaresses op nahield, boven op de tientallen scharrels die hij in de loop van hun huwelijk had, vertelt ze in *Roofdier* aan de wereld wat haar overkwam.

‘Met dit boek claim ik voor een stuk de erkenning die ik van hem nooit gekregen heb. Hij heeft nooit willen zien hoeveel schade hij mij berokkend heeft. Nu wil hij dat nog altijd niet: hij wil het boek niet lezen, omdat hij het te confronterend vindt. Hij liet me, ook na het bedrog, in de kou staan. Hij stak zich weg achter zijn verslaving, nam zijn verantwoordelijkheid niet op. Het is fijn dat mijn verhaal nu in de openbaarheid komt. Mijn vrienden waren op de hoogte, maar verder wist niemand wat ik meegemaakt had. Dat is eenzaam. Zolang je zwijgt, draag je het alleen.’

Roofdier is zo'n boek waarvan je geregeld denkt: dit is te erg om waar te zijn. Niet alles is gebeurd zoals het er staat. Op aanraden van de uitgeverij heeft Van Weddingen haar verhaal deels gefictionaliseerd, maar dat het echte leven minstens even heftig geweest is voor Van Weddingen als voor haar alter ego in de roman, staat buiten kijf. Van Weddingen geloofde in levenslange liefde, bleef tijdens haar eerste huwelijk thuis om voltijds voor de twee kinderen te zorgen. Met nog meer overtuiging stapte ze in het tweede huwelijk – met de man die haar passie voor persoonlijke ontwikkeling deelde. Met de jaren leek hij meer en meer met zijn telefoon te vergroeien. Lang dacht Van Weddingen dat haar man afgleed naar een burn-out, in realiteit was het zijn liefdes- en seksverslaving die hem uitputte.

Het motto van je roman ontleende je aan Maya Angelou: ‘We are only as blind as we want to be.’ Hoe is het mogelijk dat je zo lang je ogen gesloten hebt voor zijn bedrog?

‘Het was angst. Ik was heel bang om hem kwijt te raken, en het leven dat we samen opgebouwd hadden. We hadden een heel mooi huwelijk. Hij was attent en liefdevol, hij steunde me in wat ik wou bereiken. Het voelde goed, al zat mijn intuïtie wel ergens te roepen dat er iets niet klopte. Ik voelde ook een groot onbehagen in de buurt van sommige vrouwen met wie hij close was. Maar ik wilde en durfde het niet te checken. Ik wilde niet het soort vrouw zijn dat de telefoon van haar partner contro-

leert, en diep van binnen wou ik het ook niet weten.’

‘Ik heb het hem weleens gezegd, dat ik het gevoel had dat hij die dag al gevreeën had, of dat hij maar naar zijn minnares moest gaan als het hem thuis niet aanstond. Maar hij kon heel overtuigend zijn. Hoe hij “vertrouw me, ik hou van je” kon zeggen terwijl hij diep in mijn ogen keek: ik geloofde hem. Hij noemde me Prinses, wat achteraf gezien goed bij mijn naïviteit paste. Ik heb in al die jaren ook geen snipper bewijs gevonden, geen rekening of niets – en ik deed nochtans zijn boekhouding.’

Ondanks je grote woede heb je hem niet meteen op straat gegooid. Je hebt nog lang geprobeerd om de relatie te redden. Waarom gaf je hem nog een kans?

‘Het was makkelijker geweest om te zeggen: klootzak, en nu buiten, maar ik zag ook mijn verantwoordelijkheid in het verhaal. Door niet te willen zien wat er aan de hand was, heb ik zijn verslaving geacommodeerd. Wat zegt dat over mij?’

‘De enige manier om te groeien, is echt eerlijk zijn met jezelf en zien wat je aan het doen bent. De shit die hij me bezorgd heeft, is een schop onder mijn kont

‘Ik heb het hem weleens gezegd, dat ik het gevoel had dat hij die dag al gevreeën had, of dat hij naar zijn minnares liep als het hem thuis niet aanstond. Maar hij kon heel overtuigend zijn’

Therapeute en schrijfster

Lieve Van Weddingen (1974) heeft een eigen therapiepraktijk en is schrijfster. *Roofdier* is haar eerste roman, eerder verschenen van haar *Mijn baby lacht, nu ik nog en Mama Baas. 101 vragen van kersverse mama's*. Ze is moeder van drie kinderen.

geweest. Ik ben erop vooruitgegaan, ik had dit nooit willen missen. Ik ben meer vrijgevochten dan ooit. Ik heb dit nodig gehad om meer te geloven in mezelf. Ik ben niet meer bang.’

Wat heeft je rechtgehouden?

‘Het is mijn grote geluk geweest dat ik al langer met mindfulness en persoonlijke ontwikkeling bezig was. Ik werk als coach en ik wist en weet wat te doen *when the shit hits the fan*. Ik wist hoe ik in het hier en nu moest blijven. Als ik ging nadenken over wat er gebeurd was, werd ik echt gek. En als ik te ver vooruitkeek ook. Ik waakte erover dat ik dag na dag deed wat me te doen stond – dat ik kon verhuizen, en mijn kinderen eten kon geven. Ik kan mezelf en mijn emoties goed observeren, alsof ik door een camera kijk. Als ik dat niet had gekund, was ik uit het raam gesprongen. Het zijn dezelfde vaardigheden die ik mijn cliënten bijbreng wanneer ze in een crisis bij mij in de zetel belanden.’

Van iemand die gepokt en gemazeld is in de persoonlijke ontwikkeling, verwacht ik dat ze haar kalmte goed kan bewaren. Maar jouw boek zit vol kwaadheid. Onthechting vind ik er maar weinig in terug. Is al die boosheid wel goed voor je?

‘Ja, mijn kwaadheid heeft me overeind gehouden. Ik was razend. Ik heb daar geen

probleem mee, ik maak geen onderscheid tussen positieve en negatieve emoties. Het gaat erom wat je ermee doet. Veel mensen kunnen niet goed kwaad worden, want ze voelen zich direct schuldig. Maar het is de emotie waar de meeste energie in zit. Die energie kun je op twee manieren inzetten: ofwel ga je vernietigen, dat kun je zowel met anderen als met jezelf doen, ofwel gebruik je die energie om je daadkracht te mobiliseren. Dat heb ik gedaan, door te doen wat er simpelweg nodig was, uur per uur, soms adem per adem. En ik ben er nog altijd trots op dat ik niemand vermoord heb.’

Excuseer?

‘Dat was voor mij het moeilijkste deel: inzien hoe meedogenloos mensen zijn. Dat vond ik van al die andere vrouwen, maar ik heb ook van mezelf gezien hoe genadeloos ik kon zijn. Ik was eropuit om die vrouwen te verwoesten. Dat was schrikken, maar door die gevoelens toe te laten, en door die vrouwen effectief vanuit mijn kracht te confronteren in plaats van hen te verwoesten, voel ik me meer een mens uit één stuk. Het is waar wat ze zeggen: dat het je vooruithelpt als je ook de donkerste stukken van jezelf kunt omarmen.’

‘Die genadeloosheid voelen heeft me ook nederiger gemaakt, en begripvoller. Cliënten zeggen me soms: dit durf ik echt

‘Ik heb geen man meer nodig om me sexy en geil te voelen.’

'Ik heb ook van mezelf gezien hoe genadeloos ik kon zijn.'

'Het leven is niet eenduidig. Vaak is het én-én: ja, ik zie deze man graag, én hij is niet goed voor mij. Kunnen we accepteren dat mensen blutsen en builen oplopen?'

niet te vertellen, en dan zeg ik ik vind niks raar. Dat is voor mij cruciaal in dit hele proces: de menselijkheid aanvaarden, van mezelf en van anderen. Het leven is morsig. Het leven is niet eenduidig, vaak is het én-én: ja, ik zie deze man graag, én hij is niet goed voor mij. Kunnen we accepteren dat mensen blutsen en builen oplopen, en toebrengen aan anderen?'

Momenteel zit je in een relatie- en seks-detox. Wat doet dat met je? Wil je nog opnieuw een relatie?

'De detox creëert veel rust. Er komt een hoop mentale capaciteit vrij. Het is erg fijn om te voelen dat ik het niet nodig heb, een man, een relatie, seks. Ik vind het een ideale manier om terug te plooiën op mezelf. Het is ook de eerste keer in mijn leven dat ik echt alleen ben. Sinds mijn 20ste had ik altijd een relatie, of toch minstens mannen

die om me heen draaiden. Na mijn tweede huwelijk heb ik ook een tijd heel actief gedatet, om mijn vrouwelijkheid weer bevestigd te zien. Al die bevestiging heb ik niet meer nodig. Ik heb geen man meer nodig om me sexy en geil te voelen.'

'Maar ik heb de mannen niet afgezworen, ik ben een eeuwige believer in de liefde. Ik kijk ernaar uit om opnieuw te gaan daten. Ik wil een man die even bewust in het leven staat als ik, die weet wat hij doet. Hij hoeft me niet als een prinses te behandelen, hij hoeft me niet te pampieren. Ik wil dat hij me uitdaagt, dat hij op tafel legt wat lastig is. Het zijn net die moedige gesprekken die ons verder brengen als mens.'

Door Eva Berghmans
Foto's Fred Debrock

Roofdier is verschenen bij Borgerhoff & Lamberigts. Lieve Van Weddingen is te volgen op Instagram: @lievevv

Morgen: Gentenaar Ercan Casmelli ontpopte zich tot de 'Turkse Marc Van Ranst'

Herlees de zomerreeks 'Hoe gaat het met u?' in onze nieuwsapp DS Nieuws.

out of the box

'Verbazend hoe koppels een open relatie proberen en zichzelf in hun ongeluk storten'

■ **Onder welke voorwaarden zou je een open relatie kunnen hebben, die ook werkt?**

'In mijn opinie kan dat alleen werken als het fundament van de relatie stevig en duurzaam is. Als ik er al zou voor openstaan, dan is eerlijk en open communiceren over verlangens en behoeftes voor mij de sleutel. Bij een open relatie geldt de wet van de traagste: alle partijen dienen het tempo te volgen van degene die het meeste tijd nodig heeft om te wennen aan het concept.'

'Puur voor de seks zou ik nooit een open relatie willen. Ik neig dan meer naar polyamorie, waar de diepe connectie op de voorgrond staat. Je kunt dan bijvoorbeeld prima een platonische relatie hebben naast de basisrelatie. Sowieso is een open relatie niet voor iedereen weggelegd. Ik kijk soms een beetje met verbazing naar koppels die het toch proberen en van lieverlee zichzelf in hun ongeluk storten.'

■ **Op welk vlak ben je er tevreden mee om 'goed genoeg' te zijn?**

'Goed genoeg is mijn dagelijkse standaard. Ik heb het niet zo voor perfectionisme, dat is een overlevingsmechanisme dat mensen zichzelf als kind aanleren om hun ouders tevreden te stellen. Door goed genoeg als levensmotto te beschouwen, geef ik mezelf de ruimte om te falen, opnieuw te beginnen, al doende te leren en gewoon maar mens te zijn.'

'Al te vaak doen therapeuten zich voor als halve heiligen: mensen die het allemaal klaar hebben, die het leven perfect beheersen zonder kwetsuren, volledig geheeld van hun trauma's. Bullshit: ze zijn ook maar mensen met kwaliteiten en beperkingen die voluit in de realiteit staan. Het leven is tenslotte een roetsjbaan van hoogtes en laagtes, van vastzitten in de modder en dansen in de regen. Het opperste geluk najagen is zo voorbijgestreefd. *Beauty is in the mess.*'

■ **Heb je ooit je eigen succes gesaboteerd?**

'Ik heb lang last gehad van straalangst: de angst om echt groot te zijn. Wat als ik het doel toch zou halen, wat als ik toch succesvol ben? Onze grootste angst is niet om klein te zijn, ik zie dat vaak bij mijn klanten. Dus ja, ik hield me lang klein en onzichtbaar door niet voluit te leven en te gaan voor wat ik wilde. Als kind zag ik het nochtans altijd groots. Maar in de Vlaamse mentaliteit is het nog altijd bon ton om gewóón te doen. Daar heb ik dus een hele weg in afgelegd, en daar help ik nu ook klanten mee. Er zat een duivelse pleaser in mij die vooral anderen zich niet oncomfortabel wou doen voelen. Nu hou ik mij daar niet meer mee bezig en focus ik op mezelf.'

■ **Wanneer heb je voor het laatste gehuild om pijn of verdriet?**

'Heel recent had ik een onnozel ongeval waardoor de plantarispees in mijn kuit knapte. Daar kwam een complicatie van die leidde tot ondraaglijke zenuwpijnen. Ik kon niet meer stappen, niet meer werken en moest drie weken liggen. Dat was pijnlijk en confronterend, maar tegelijk nog eens een welkome herhaling in zelfbewustzijn, nederigheid en kunnen stilvallen. Ik merkte opnieuw dat ik dat goed onder de knie had: ik ben graag bij mezelf en in mezelf. Gelukkig maar, de meeste mensen kunnen geen dag alleen zijn met zichzelf in een ruimte zonder afleiding. Hoe kunnen ze dan verwachten dat iemand het in een relatie uithoudt met hen? Of hoe ze een leven kunnen leiden zonder zichzelf te verdoen met drank, suiker en Netflix. Helaas zijn ze zich daar allemaal niet bewust van. Zonder zelfbewustzijn zijn we als mens een vogel voor de kat, of creëren we zelf het drama in ons leven.' (eb)

Onze gast kiest telkens enkele van de '100 Questions', een doos met verrassende vragen van The School of Life, een project van onder meer filosoof Alain de Botton

@Johan Dockx